

Het bidden gaande houden

Kerkasiel Kampen

De oude Hanzestad Kampen laat van zich horen. Een familie uit Oezbekistan dreigt te worden uitgezet. De protestantse gemeente reageert, biedt hen – vader, moeder en vier kinderen – onderdak aan. Zolang er een kerkelijke viering gaande is, mag de politie niet binnen vallen om hen mee te nemen met uitzetting uit Nederland tot gevolg. Het Kerkasiel Kampen haalt de media.

Een suggestie

Een gastheer en een gastvrouw van onze abdij tippen mij: ‘Dat is net iets voor jou!’ Ik kijk op de website van Kerkasiel, ik verbaas me over de organisatie. Van uur tot uur kun je je inschrijven als voorganger, als gastheer/vrouw, als muzikant, 24/7. En dat al meer dan anderhalf jaar lang. Wat een doorzettingsvermogen van zo’n wijkgemeente in Kampen. Dat is niet het werk van een paar enthousiastelingen, het is een beweging met een hoge participatiegraad uit heel Nederland. Ik besluit om me op te geven als voorganger. Omdat Kampen niet vlakbij de deur ligt, schrijf ik me in voor een shift van 8.00 – 12.00 uur en dan nog twee uur in de middag. Bij aankomst word ik gastvrij ontvangen door een gastechtpaar dat twee keer per maand een ochtend zijn diensten verleent. In de nachtruimte is een groep van ruim twintig personen met hun dominee aan het bidden. Om acht uur komen ze naar buiten met een brandende kaars en dragen die aan mij over. We zingen spontaan: ‘Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft, vuur dat nooit meer dooft...’ Allen kennen deze antifoon van Taizé. Hoe vaak wordt die niet in Paasnacht gezongen! We voelen ons één in het waken.

Het gebed gaande houden

Met het licht ga ik naar de kerkruimte. Een echtpaar uit Bennekom vergezelt me nog voor een uur. Vier uur bidden: kerkasiel bestaat bij het gaande houden van de lofzang. Ik bid met ze de lauden, ik ga door met een paar antifonen van Taizé, psalmen bidden we later, onderbroken door gesprekken over wat ons raakt, bij één woord, bij één zin. Er komt iemand uit de stad Kampen een uurtje meebidden. Mensen lopen in en uit en ik ga maar door met gebed, in een veelheid van vormen. Ik hoor dat iedere voorganger zijn eigen invulling eraan geeft. Ook een viering van oosters-orthodoxe liturgie, of iemand die het boek Job in één dag heeft gelezen. Als het gebed maar gaande wordt gehouden.

In de hal van de kerk hangt een grote landkaart van Nederland waar een voorganger een pin prikt waar hij/zij vandaan komt (zie foto). Vanuit ‘onder de grote rivieren’ zijn er wat minder, maar toch. Enkele post-its zijn aan de rand toegevoegd van mensen van buiten Nederland, zelfs uit Hongkong. Kerkasiel Kampen is een beweging geworden.

Natuurlijk willen we allemaal dat dit niet nodig hoeft te zijn en kijken we uit naar de dag waarop het Oezbeekse gezin in alle vrijheid in Nederland zijn vleugels kan uitslaan. Intussen is het boeiend wat hier gebeurt, een kerkelijke gemeenschap die een gezamenlijk doel heeft, diakonie optima forma. Iemand vertelt me dat de dominee zich afvraagt hoe zijn gemeente verder gaat als het kerkasiel bij hen is opgeheven. Misschien een ander doel zoeken? Nu nog even niet, want we hebben alle energie nodig om dit tot een goed einde te brengen.

Wat nodig is

Ik denk door... Ik onderscheid een aantal elementen die ook breder toegepast kunnen worden.

Oftewel: wat is de succesformule van dit Kerkasiel-Kampen?

1. Een gezamenlijk doel: in plaats van tevoren al te schrikken van wat op je pad komt, is hier een groep die de uitdaging omarmt. 'Ik was dakloos en gij hebt me opgenomen...' Concreet handelen vanuit het Woord van God waarbij de vreemdeling een bijzondere plaats geniet.
2. Ingegeven door de 'vereisten' van 'kerkasiel' wordt er vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week, gebeden. In welke vorm ook, er wordt gebeden. Kerkelijke tradities worden niet gescreend, gebeden zijn gebeden. God vindt zijn plaats in een regenboog van kleuren. Het hele palet van het christendom werkt mee om dit gezin veiligheid te bieden.
3. De organisatie kent een hoge graad van efficiency en blijft tegelijkertijd soepel en mensgericht.

Ik wil me een tweede keer inschrijven en ik kom uit bij een dag in juni, twee maanden verder, zoveel shifts zijn al ingevuld. Ik hoop dat ik niet hoeft te komen want dan is er een ontknoping gekomen. Intussen bidden we door, in Kampen in de OpenHofkerk, en elders want wie eenmaal zich met deze plaats van liefde en geborgenheid heeft ingelaten blijft het bidden gaande houden.

Joost Jansen o.praem.